

THE EASTERN QUESTION

VRAAG & ANTWOORD

“En hij zal de tenten van zijn paleis tussen de zeeën opzetten, bij de berg van het heilig sieraad. En hij zal tot zijn einde komen, en geen helper hebben.”

Daniël 11:45

Inleiding

Het gehele elfde hoofdstuk van het Bijbelboek Daniël betreft een letterlijke en geschiedkundige profetie, en is daarmee de langste en meest opmerkelijke in zijn soort, in de gehele Schrift. Deze profetie begint bij het eerste jaar van Darius, de Meder, behandelt de rest van de Perzische geschiedenis (*vers 3*), de kortdurende regering van Alexander de Grote (*verzen 3 en 4*), gevolgd door de lange gevechten tussen de koningen van Syrië en Egypte; de eerstgenoemde wordt “de koning van het Noorden” genoemd, en de laatstgenoemde “de koning van het Zuiden”, waarbij deze landen respectievelijk ten noorden en ten zuiden van Jeruzalem liggen (*verzen 5-11*); vervolgens gaat het over in de Romeinse geschiedenis (*verzen 16-29*), noemt de kruisiging van Christus (*vers 22*), geeft kort iets weer van het werk van het pausdom (*verzen 30-33*), de grote reformatie (*vers 34*), het einde van de pauselijke overheersing in 1798 (*vers 35*); introduceert vervolgens, en eindigt met, het laatste deel van de geschiedenis van het Turkse rijk, waarbij dit rijk nu, als onderdeel van zijn domein, het identieke grondgebied van het oude Assyrische koninkrijk omvat, en om deze reden ook dezelfde naam ontvangt: “De koning van het Noorden” (*verzen 40-45*). Het is deze introductie van het Turkse rijk dat de profetie verbindt met de “Oosterse kwestie”; want de Oosterse kwestie is eenvoudigweg de vraag hoe de overblijfselen van het nu bijna ter ziele gegane Turkse rijk zullen worden weggedaan. Een duidelijk punt in de profetie, dat voldoende ver teruggaat om alles wat er over de Oosterse kwestie wordt gezegd, te omvatten, wordt gevonden in vers 35. Dat zal daarom dan ook het beginpunt zijn van deze studie.

1. Welke drie belangrijke dingen komen in vers 35 naar voren?

(1) Een periode van vervolging; (2) het feit dat deze vervolging wordt aangeduid met een profetische periode – “een vastgestelde tijd”; en (3) dat deze profetische periode ons naar een tijd brengt die “de tijd van het einde” wordt genoemd.

2. Welke tijd van vervolging wordt in de Schrift begrensd door een profetische periode?

De Bijbel bevat slechts twee van zulke perioden. De eerste is de vervolging onder Diocletianus, van 302-312 na Chr., de “tien dagen” ofwel ‘jaren’ (Openb. 2:10); maar dit ligt te ver in het verleden om ook maar in de buurt van de “tijd van het einde” te komen, en kan daarom niet de tijd zijn die hier bedoeld wordt.

De tweede profetische periode is de grote periode waarin het pausdom oorlog zou voeren tegen de heiligen van de Allerhoogste en deze te gronde zou richten (Dan. 7:25; Openb. 13:7), - een periode waarvan de profeten vijf keer noemen dat deze 1260 jaren zou behelzen (Dan. 7:25; 12:7; Openb. 12:6,14; 13:5). De pauselijke overheersing begon in 538 en eindigde in 1798. En zo bevinden we ons in vers 35, in het jaar 1798, aan het einde van de 1260 jaar, en aan het begin van een periode die “de tijd van het einde” wordt genoemd.

3. Wat brengt de profetie vervolgens in beeld?

Een “koning”, of natie, die met zijn landelijk beleid het atheïsme zou belijden (verzen 36 en 37).

4. Welk land heeft ooit een dergelijk standpunt ingenomen?

Frankrijk, en van alle naties waarvan in de geschiedenis enige melding wordt gemaakt, kan het alleen Frankrijk zijn; en dit was tijdens de grote Franse Revolutie, het “terreurbewind”, van 1793 tot 1798. Zowel de aard van de Revolutie als de datum, dwingen ons om de verzen 36 en 37 toe te passen op de Franse natie in die tijd.

5. Hoe lang blijft de profetie stilstaan bij die macht, nu Frankrijk aldus is geïntroduceerd?

Tot, en inclusief een gedeelte van, vers 40.

6. Welke verandering wordt opgemerkt in vers 38?

De introductie van een nieuwe godsdienst en een vreemde god die hun vaders niet hebben gekend.

7. Hoe werd dit vervuld?

Door de introductie van de “aanbidding van de Rede”, in de persoon van een onzedelijke vrouw; door de historicus omschreven als een ander “krankzinnig kenmerk van die krankzinnige tijden”.

8. Welke unieke transactie wordt genoemd in het laatste gedeelte van vers 39?

“En hij zal het land uitdelen als beloning.”

9. Hoe werd dit vervuld?

Het werd letterlijk vervuld door de inbeslagname van de landgoederen van de adel door de revolutionairen, en door de verkoop van deze landgoederen in kleine percelen aan een groot aantal Fransen. Het resultaat was dat ruim zevenhonderd miljoen pond sterling, oftewel meer dan 3½ miljard dollar, in de uitgeputte Franse schatkist terechtkwam (zie Alison, vol. 4, blz. 151).

10. Welke tijd wordt in vers 40 geïntroduceerd?

De tijd van het einde – 1798. Zie de opmerkingen bij vers 35.

11. Wie is de “koning van het Zuiden”, die nu opnieuw op het toneel verschijnt?

Egypte (verzen 5-15).

12. Tegen wie “stoot” deze “koning van het Zuiden”, of biedt hij een zwak verzet?

Tegen ‘hem’; dat wil zeggen, de atheïstische koning uit de verzen 36-39, oftewel Frankrijk.

13. Wie is de “koning van het Noorden”, die nu ook verschijnt?

Turkije, omdat zij hetzelfde grondgebied bezit dat overal in de profetie wordt aangeduid met de “koning van het Noorden”. Zie de verzen 6-15 en de inleiding.

14. Welke gebeurtenissen worden er daarom met vers 40 bedoeld, volgens de daar aangegeven woorden?

Het uitbreken van de vijandelijkheden tussen Egypte en Frankrijk, én tussen Turkije en Frankrijk, allemaal in het jaar 1798.

15. Wat is het getuigenis van de geschiedenis op dit punt?

Het getuigt ervan dat deze gebeurtenissen zich in datzelfde jaar hebben voorgedaan; Napoleon begon, op basis van ingebeeelde Egyptische provocaties, zijn campagne tegen Egypte in het voorjaar van 1798 en was bezig met een gemakkelijke verovering van het land, toen Turkije, door jaloezie op de Fransen en door verzet tegen hun plannen in Egypte, door Engelse diplomaten aangemoedigd, op 2 september van dat jaar aan Frankrijk de oorlog verklaarde; Engeland en Rusland vormden een bondgenootschap met Turkije in deze strijd, en hun zeemachten leverden de “vele schepen” uit de profetie, terwijl hun hulp bijdroeg aan het “aanstormen” van de Turken.

16. Wat wordt aangegeven door de slotverklaring van vers 40, dat “hij de landen zal binnentrekken, en ze zal overspoelen en er doorheen trekken”?

Dat één van de partijen die bij dit conflict betrokken waren, er uit zou komen als grote winnaar. De zegevierende partij in deze strijd waren de Turken. De Fransen, onder Napoleon, troffen de Turkse strijdkrachten sterk

verschanst aan in Acre, in Palestina, aan de Middellandse Zee. Na zestig dagen van nutteloze pogingen om ze te verdrijven, was Napoleon verplicht zich terug te trekken en zijn troepen terug te leiden naar Egypte. Bijkomende tegenslagen dwongen de Fransen al snel om zich terug te trekken naar hun eigen land, waardoor Egypte in het bezit van de Turken achterbleef. In het licht van deze feiten is het onmogelijk om het laatste deel van vers 40 op iemand anders dan de Turken toe te passen. Egypte, tweemaal ter aarde geworpen – eerst door de Fransen, daarna door de Turken – heeft zeker niet “overspoeld en er doorheen getrokken”. De Fransen, die vol schande terugkeerden naar hun eigen land, voldeden ook niet aan deze omschrijving. Maar de Turken, die de Fransen en de landheren van Egypte overwonnen, deden dat zeker. De Turken namen zo de leidende positie in tijdens de gebeurtenissen van die tijd, en nu laat de profetie de Fransen vallen, draagt de last van haar getuigenis over op de zegevierende Turk en volgt zijn geschiedenis vanaf dit punt naar het einde.

17. Waar hebben de verzen 41-43 betrekking op?

Op de voordelen en het aanzien dat de Turken in die oorlog van 1798-1801 verwierven. Ze heroverden alle plaatsen die de Fransen hadden ingenomen in het “sieraadland”, Palestina; zij weken niet af naar het oosten om Edom, Moab en Ammon onder de voet te lopen; maar trokken Egypte binnen, plaatsten het onder zware schatting en ontvingen vriendschappelijke vertegenwoordigers en felicitaties van de Libiërs en Ethiopiërs, zuidwaarts gelegen in het binnenland van Afrika.

18. Waarop duidt vers 44 op?

Op een andere oorlog, in de 19^e eeuw, aangewakkerd door de dreigende houding van de naties in het oosten en noorden van Turkije.

19. Hoe is dit in vervulling gegaan?

In de Krimoorlog van 1853-56, die voortkwam uit de dreigende houding van Perzië in het oosten van Turkije, en Rusland in het noorden. Dr. Clarke, aan het einde van zijn commentaar op het Oude Testament in 1825, voorzag

deze beweging toen hij, in zijn commentaar op dit vers, zei: “Het kan betekenen dat de Perzen in het oosten, en de Russen in het noorden, op een gegeven moment de Ottomaanse regering enorm in verlegenheid zullen brengen”. Er gingen achtentwintig jaar voorbij en de Krimoorlog ondersteunde de opvatting van Dr. Clarke en vervulde zo de profetie. Engeland en Frankrijk kwamen Turkije te hulp, en Rusland werd gedwongen de vernederende voorwaarden van het Verdrag van Parijs in 1856 te onderschrijven. Hierdoor was het land verplicht zijn oorlogsschepen te ontwapenen en zijn forten aan de oevers van de Zwarte Zee te ontmantelen.

20. Welke stap van de Turkse macht wordt vervolgens in de profetie aangegeven?

“En hij zal de tenten van zijn paleis tussen de zeeën opzetten, bij de berg van het heilig sieraad. Dan zal hij tot zijn einde komen, en geen helper hebben.” (Dan. 11:45).

21. Wat wordt bedoeld met “de tenten van zijn paleis”?

De zetel van zijn regering.

22. Waar bevindt deze zich nu?

In Constantinopel, aan de oevers van de Bosporus.

23. Naar welke plaats wijst de profetie voor haar toekomstige locatie?

“Tussen de zeeën, bij de berg van het heilig sieraad”, een uitdrukking die volgens bisschop Newton “een deel van het heilige land moet aanduiden”; en als dat zo is, kan het geen andere plaats zijn dan Jeruzalem. We moeten er daarom naar uitzien dat de Turken hun regeringszetel van Constantinopel naar Jeruzalem verplaatsen. Ze zullen dit nooit doen tenzij ze verplicht worden Europa te verlaten; en dit zal hun laatste stap zijn. Dan komen ze aan hun einde, zonder dat iemand hen helpt. De profetie wijst dus op een beweging van Turkije die de kern vormt van de Oosterse kwestie: “Dat de Turk naar Azië verdreven wordt en er een strijd ontstaat over zijn grondgebied”, zoals Carleton, correspondent van de Boston Herald, het uitdrukte.

24. Waarom wordt verwacht dat een dergelijke stap onvermijdelijk is in de nabije toekomst?

Om dit te beantwoorden is het slechts nodig om kort in te gaan op de relatie van Turkije met andere Europese machten, in het bijzonder met Rusland. Het is de droom van Rusland geweest, sinds de dagen van Peter de Grote, die in 1725 stierf, om Constantinopel te verkrijgen en de belangrijke toegangspoort van de Zwarte Zee naar de Middellandse Zee te beheersen. Peter liet een testament na waarin hij zijn opvolgers van de Russische troon een beleid oplegde dat moest worden uitgevoerd bij de uitbreiding van het rijk. Eén van de bepalingen daarvan was om “alle mogelijke middelen te gebruiken om Constantinopel te verkrijgen”; een ander, om “de strijd tussen Turkije en Perzië aan te wakkeren”, en om “de ondergang van Perzië te bespoedigen”, om zo een weg te banen door het Oosten naar India, de grote voorraadschuur van de wereld. De aanhoudende inspanning om dit beleid voort te zetten heeft Rusland de afgelopen honderdvijftig jaar waargemaakt tot wat het nu is: een permanente bedreiging voor de vrede in Europa en het Oosten. Napoleon Bonaparte begreep dit beleid, en toen hij een gevangene was op Sint-Helena vertelde hij zijn bewaker, gouverneur Hudson, dat Alexander (de tsaar van Rusland) hem ooit had voorgesteld de kaart van Europa onder hen te verdelen, hij (Alexander) zou Constantinopel krijgen, en Napoleon mocht dan zijn keuze maken uit het resterende gebied. “Maar ik deed het niet”, zei Napoleon; “want ik voorzag dat als Rusland eenmaal de controle over de Middellandse Zee zou verwerven, het een grote maritieme macht zou worden, en dat daarmee het evenwicht in Europa vernietigd zou worden.”

Het was in lijn met dit Russische beleid dat de Krimoorlog plaatsvond, die eindigde op zo'n manier dat het oprukken van Rusland voorlopig werd tegengehouden. Rusland zag haar kans schoon om zich los te maken van het verdrag van 1856, en dit lukte in 1870. Groot-Brittannië en Frankrijk waren partijen binnen dat verdrag. Maar in 1870 was Frankrijk in beslag genomen door de Frans-Pruisische oorlog; en Engeland stond machteloos

om het verdrag af te dwingen zonder de hulp van Frankrijk. Toen kondigde Rusland stoutmoedig aan dat het verdrag ten einde was en dat zij zich er niet langer naar zou schikken. Al haar oorlogszuchtige voorbereidingen werden hervat in de Zwarte Zee, waarna de Turks-Russische oorlog in 1877 volgde. Andere landen hielpen de Turken opnieuw, en het verdrag van Berlijn hield de Russen opnieuw een tijdlang in bedwang. Maar Rusland treedt dit verdrag momenteel met voeten. Dat verdrag maakte Batum, aan de Zwarte Zee, tot een vrije haven. Rusland, in verzet tegen deze bepaling, heeft het gesloten. Alle Russische problemen over het “herstellen van de grens” in Afghanistan, komen voort uit haar beleid om een weg te banen richting India. Haar recente inmenging in de zaak van Prins Alexander en de Bulgaren, is een gevolg van haar vastberadenheid om Constantinopel te verkrijgen. De naties hebben zich tot nu toe verenigd om de Turken op hun plaats te houden, omdat geen van hen wil dat een ander Constantinopel zal veroveren, omdat dit de ‘balans’ of het ‘machtsevenwicht’ zou vernietigen. Maar in elk conflict zijn de Turken zwakker geworden; en het enige dat resteert voor de naties is het sluiten van een overeenkomst over de verwijdering van wat overblijft van de “zieke man”, iets dat vrijwel elk moment kan plaatsvinden, waardoor Turkije uit Europa zal verdwijnen. Dan zijn de Turken genoodzaakt de zetel van hun regering naar Azië te verplaatsen, hoogstwaarschijnlijk naar Jeruzalem als zijn locatie.

Haar einde volgt daar spoedig op. Andere landen hebben haar geholpen, - in haar oorlog met Frankrijk in 1798; met Egypte in 1838-1840; met Rusland in 1853-1856; en opnieuw met Rusland in 1877. Maar de profetie zegt dat er een tijd zal komen dat niemand haar zal helpen (Dan. 11:45).

25. Wat gebeurt er dat verband houdt met deze ondergang van Turkije?

“In die tijd zal Michaël opstaan, de grote vorst, hij die uw volksgenoten bijstaat. Het zal een benauwde tijd zijn, zoals er niet geweest is sinds er een volk is geweest tot op die tijd. In die tijd zal uw volk ontkomen: ieder die gevonden wordt, opgeschreven in het boek.” (Dan. 12:1)

26. Wie is Michaël?

Christus. Judas 9; 1 Thess. 4:16; Johannes 5:25,28.

27. Wat wordt er bedoeld met Zijn ‘opstaan’?

Als ‘opstaan’ wordt toegepast op een koning, betekent dit in de bewoordingen van de Schrift, de troon bestijgen of regeren (Dan. 11:2-4). Wanneer de Turk aan zijn einde komt, verklaart de profetie dat “in die tijd”, oftewel op dat moment, Michaël zal opstaan. Zo wordt de ondergang van Turkije, waarvan ieder weldenkend mens niet zal aarzelen toe te geven dat deze in de zeer nabije toekomst onvermijdelijk is, het signaal voor het begin van de regering van Christus, Zijn komst met de wolken van de hemel, de tijd van benauwdheid, de opstanding van de doden en het einde van alle dingen.

1. *Wachters, op Sions muur,
Wat zegt u ons van de nacht?
Rijst de morgenster reeds op dit uur?
Breekt de morgen aan in pracht?
Schijnen er al enkele lichtstralen met kracht?*

2. *Vertel ons toch, zijn de tekenen
op onze reis nu al geschied?
Naderen wij nu de haven?
Zien we al iets van ‘t gebied?
Is ‘t hemels koninkrijk echt nabij, of niet?*

3. *Het licht straalt, de dag komt eraan!
Laat ons de roep luid horen;
Wij zien de morgenster verschijnen!
Puur en helder aan het glogen!
Heiligen, wees blij; Uw redding is geboren;*

4. *We vonden de kaart en het kompas,
En het is zeker: het land is nabij;
Voorwaarts, voorwaarts wij haasten ons,
De verschijning van de haven is dichtbij;
Laat uw danklied luid klinken, vrolijk en blij.*

De inhoud van deze brochure is afkomstig uit het boek:

‘Bible Readings for the Home Circle’ - 1888.

Sinds de val van het Ottomaanse Rijk in 1840 is Turkije staande gehouden door de ondersteuning van de Europese grootmachten. Wanneer die steun wegvalt, zal Turkije zeker ten val komen. Maar waarom is Turkije nog niet gevallen en waarom houden de machten van Europa het zwakke Turkije al zolang in stand?

Napoleon Bonaparte gaf eeuwen geleden al aan dat wanneer Turkije ten val zou komen, er een strijd los zou barsten om zijn grondgebied; een strijd tussen de Islamitische machten uit het oosten en de Europese machten uit het westen. Wie immers Constantinopel beheerst, beheerst de wereld, was zijn filosofie.

God heeft Zijn volk niet in het ongewisse gelaten over zulke belangrijke ontwikkelingen in het Midden-Oosten. Hij heeft vele eeuwen geleden een profetie laten opschrijven door de profeet Daniël. Het bijzondere van de laatste profetie uit het Bijbelboek Daniël, is dat het een letterlijke profetie betreft. Dat betekent dat er geen gebruik wordt gemaakt van symbolen en diepere betekenissen, maar dat de tekst letterlijk uitgelegd moet worden.

Aan het eind van de 19^e eeuw zijn er uitleggers van dit Bijbelgedeelte geweest, die de inzichten in deze brochure breed hebben verkondigd. Maar in de loop van de tijd is deze uitleg ondergesneeuwd geraakt door vele verwarrende theorieën over de profetieën. Met deze korte brochure hopen we de lezer inzicht te geven in de uitleg, zoals die in de 19^e eeuw breed gedragen werd.

Als stichting zetten we ons ervoor in om de originele boeken, met een bredere onderbouwing van deze punten, opnieuw uit te geven. We wensen u voor nu Gods zegen bij de bestudering van deze korte uitgave.

Voor meer Bijbelstudies, religieuze boeken of interessante video's, relevant voor vandaag, zie www.kiesvandaag.nl

Stichting Kies Vandaag zet zich in om mensen te vertellen over het bestaan van een liefdevolle God, die bewogen is met mensen en klaarstaat om hen te helpen. Dit doen wij onder andere door de verspreiding van unieke boeken en folders.